

CÓ MỘT NGƯỜI DỪNG

TRẦN BANG THẠCH

Tới giờ này mà nàng vẫn không thể phát âm đúng tên chàng. Còn chàng thì đâu có khá gì hơn. Tên người ta viết là Phương mà chàng thì cứ bừa bãi phát ngôn là Pung, Pung. Làm như dùi đục gõ lên trống chầu. Còn tên chàng là Charles,...y như tên vị hoàng tử xứ Hồng Mao, quen tên và dễ kêu muốn chết vậy mà nàng cứ Chặt, Chặt...Miệng thì nói dẹo dẹo còn tay thì chặt chặt, khứa khứa, như chặt đầu lá lóc! Nghe mà ón da gà! Gần 1 năm hương lửa mặn nồng chớ có ít ỏi gì đâu mà cứ Pung, Pung, Chặt, Chặt. Mà dù có phết thêm con số 1 hay số 2, số 5 trước cái con số 1 đó thì cũng vẫn cứ là Chặt Chặt, Pung, Pung. Vui miệng nói chơi với bạn một chút xíu về cái gọi là ngôn ngữ bất đồng mà người đời thường nói tới trong những cuộc hôn nhân gọi là dị chủng, chớ ngày ngày mà cứ tự nhiên Pung Pung, Chặt, Chặt thì tình nghĩa mặn nồng vẫn cứ là nồng mặn, chẳng hề giảm một gờ ram muối khoáng nào. Bạn đừng cười, một khi mà chàng ôm gọn ngang eo ếch nàng thì nàng muốn “bung” ra hay muốn “chặt” bỏ cái gì đó...hì, hì...thì đâu phải dễ. Khẩn với nhau thì có. Lúc đó hai người muốn gì thì chỉ có...giường chiếu chần nệm gối gắm biết.

Chàng là tui đó bạn. Còn nàng thì bạn biết rồi đó. Phải, chính nàng. Nàng là người cùng xứ duy nhất với bạn, là người hàng xóm của bạn trong khu gia cư này. Đối với tôi thì trước đây hơn 2 năm, nàng chính hiệu là một người dưng của tôi. Thuở ấy trước mắt tôi, nàng lạ lẫm vô cùng. Dáng dấp, gương mặt, tiếng nói, điệu bộ...thật sự là không giống ai chung quanh đây. Ở cái thị trấn nhỏ bằng bàn tay trên dưới trăm nóc gia này hầu như ai cũng quen biết nhau. Vậy mà chẳng ai biết nàng. Hơn chục năm trước chắc bạn có xem phim giả tưởng E.T kể chuyện những con người tay chụm mình mãi thì nhỏ xíu mà cái đầu to như trái dừa khô từ một hành tinh xa lạ nào đó bay xuống trái đất. Thoạt gặp nàng lần đầu tôi có ý nghĩ nàng là một trong những người ấy còn yêu thích trần gian nên cố tình đi lạc vào thị trấn này ở chơi cho hết mấy tuần vợ-cây-sân. Ý tưởng này nhiều lúc nhớ lại tôi muốn nhắc với nàng cho vui, nhưng nghĩ lại đó là một ý tưởng hết sức tầm bậy, đáng đánh cho trăm hèo.

Tôi gặp nàng lần đầu tại tiệm Wal-Mart. Nói cho cùng thì ở đây ai cũng phải tới cửa hàng duy nhất này để mua sắm. Người ta gặp nhau ở đây cũng là lẽ đương nhiên. Vậy mà chuyện tôi gặp nàng ở đây thì vừa đương nhiên vừa khác thường. Nó khác thường vì hôm đó chẳng những chúng tôi gặp nhau mà còn đeo theo nhau nữa. Gặp tình cờ, mà đeo theo nhau cũng tình cờ. Nói như vậy thì cũng oan cho nàng, chính thật tôi mới là người đeo, còn nàng thì hình như tạo cái cớ cho tôi đeo theo. Đến giờ này tôi vẫn không muốn tìm hiểu xem cái gọi là hình như này. Có biết bao điều về nàng tôi còn chưa hiểu nổi thì tìm hiểu làm chi cái việc hình như hình nhĩc ấy cho một bộ óc đang bắt đầu lão hóa.

Câu chuyện nó như thế này: Hôm đó, hơn 2 năm trước, tôi đi chợ Wal-Mart mua ít đồ cho tuần lễ sắp tới. Tôi đang đứng trước kệ tủ bày các hộp cereal trên cao. Tôi chọn một hộp. Bỗng tôi nghe tiếng nói từ sau lưng: "one more for me". Tôi chưa hiểu hết ý nghĩa của câu tiếng Anh lạ tai thì mắt tôi cũng cảm thấy là lạ khi tôi xoay thân hình 6 feet một của tôi lại để thấy một người nữ đứng chỉ cao ngang bụng mình. Không phải một bé gái mà là một bà có tuổi với mái tóc muối tiêu. "One more !" Lần này nàng nói mà như ra lệnh. Tôi bỏ một hộp cereal vào xe đẩy của nàng như một cái máy. Nàng gạt đầu rồi đẩy xe đi. Không nói thêm một lời nào. Tôi theo sau nàng để tìm thêm vài món hàng nữa ở dãy kệ đằng kia. Nhìn từ phía sau lưng nàng tôi chợt nhớ một đoạn phim E.T trong đó người đàn bà E.T đang đẩy cái xe với một baby E.T nằm ngủ. Tôi mỉm cười một mình. Sao mà giống hệt ! Tôi muốn xem lại đoạn phim E.T này thêm nữa nên cứ đẩy xe đi sau nàng. Tới nơi trưng bày thuốc men, nàng dừng lại. Tôi cũng dừng lại. "Please !" Nàng nói với tôi rồi chỉ hộp thuốc ho trên cái kệ cao nhất nhờ tôi lấy giùm. Lần này nàng lí nhí: "Thank you so much". Phát âm có lạ một chút nhưng thật dễ hiểu. Rồi thì ai nấy lo việc của mình. Có vài lần tôi ở đầu dãy hàng gặp nàng ở cuối dãy, cả hai hơi cúi đầu chào và hơi mỉm cười với nhau. Cả buổi chọn món này, bỏ món kia, tính tiền rồi đẩy cái xe ra chỗ đậu xe, tôi lại gặp nàng. Nàng đang loay hoay nơi cốp xe, hì hục với mấy bao phân bao đất làm vườn. Trông nàng thảm não quá. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại mà mấy bao đất vẫn nằm yên trong xe đẩy. Ngẩng lên thấy tôi mắt nàng như sáng lên, nàng hướng hai tia mắt tới các bao phân nằm lọt lòng trong cái xe đẩy, rồi liếc đến cái cốp xe đang mở. Tôi biết tôi phải làm gì rồi. Cái thân hình 6 feet một đâu có ngại gì ba cái lẻ tẻ ấy. Bao bị đầu vào đó, tôi nhẹ nhàng đóng cốp xe, chưa kịp xoa tay phủ bụi thì nàng đã lái xe đi sau cái mỉm cười và cái gạt đầu tỏ ý cảm ơn. Đó là lần gặp gỡ đầu. Buổi gặp gỡ mà nàng chỉ hơi mỉm cười và chỉ nói trống không mấy tiếng, còn tôi thì chưa kịp thốt một lời nào. Lần thứ nhì thì ồn ào và khẩn cấp hơn trước. Hôm ấy, tôi đang cắt cỏ sân sau, nghe tiếng chó sủa dồn dập trước nhà, chạy ra nhìn, tôi thấy nàng Wal-Mart đứng thu lu trước cửa nhà tôi. Nàng như cố thu người cho thật nhỏ. Tôi áng chừng cái thân hình không quá 5 feet, nặng không đầy trăm pounds chỉ có thể nhỏ đến như vậy là cùng. Miệng nàng há hốc, mắt nàng trợn trừng trong nỗi sợ hãi cao độ. Nhánh cây cụt ngắn trên tay nàng cũng buông xuôi. Bây giờ kể lại thì hơi dài dòng, chớ lúc ấy, ngay cái lúc tôi vừa mở

cửa, thấy nàng đứng bất động giữa hai con chó đen sì đang chỏ mỏ vào nàng, sửa dũ dột, tôi đã là gã hiệp khách hành, lách mình một cái ào xung vào giữa trận tiền, cấp nách nàng bay ra khỏi trận địa. Hai con chó có lẽ vì quá ngạc nhiên hay vì quá bất ngờ mà lùi lại mấy bước rồi cong đuôi chạy mất, để lại trong tay tôi một thân người mềm nhũn với gương mặt xanh như tàu lá. Chàng hiệp sĩ bất đắc dĩ này chắc đã thành bị thịt nếu hai con chó không phải là hai con chó ... quen từ ngôi nhà kế cận. Nhiều khi làm bạn với chó cũng có lợi ! Sau đó là những gặp gỡ hằng ngày khi nàng mỗi sáng đi bộ ngang qua nhà chàng. Còn chàng thì mỗi sáng đúng giờ, đúng phút ấy đứng trước nhà mình làm bộ như tỉa cành, cắt nhánh mấy khóm hoa kiểng để chờ dịp good morning và vẫy tay với nàng một cái. May là cái sự làm bộ này không kéo dài nên các hoa kiểng chưa trụi lủi cành lá. Sau mấy lần good morning thì chàng bắt đầu đi bộ sau lưng người đứng. Người đứng đi tới đâu chàng đi tới đó, cứ lẻo đẻo theo sau. Đường ta ta cứ đi. Ruộng người ta thì ta chớ có cày. Cho tới một hôm hình như cái chất người đứng với nhau bắt đầu nhạt dần thì nàng đi chậm chậm như cố ý chờ. Phải tới lúc thôi. Cứ làm hoài cái đuôi để thiên hạ cười sún răng hết sao. Có dịp sánh vai đi sóng đôi, người đứng trở thành người quen lúc nào không ai biết. Nàng không nói được nhiều tiếng Anh; còn chàng thì cố học hoài mấy tiếng anh, chị, em, ông, bà, cô, chú... mà lúc dùng thì cứ lộn tung phèo. Khi chàng gọi nàng là anh thì nàng cười ngất, ra điều thông cảm cho anh Mỹ già học nói tiếng Việt; khi gọi là bà, hay chị thì nàng cười mím môi, làm như gọi sao cũng được. Nhưng hình như, lại hình như, khi chàng vô tình hay cố ý gọi nàng là em thì nàng có vẻ bối rối thấy rõ, mắt nàng chớp chớp, chân nàng bước hơi trật xuống lề đường; vói tay dìu nàng đi lại cho ngay ngắn thì nàng lại bối rối hơn. Chàng biết nàng mới dọn về vùng này sau khi đưa con trai út lấy vợ rồi mua nhà mới, vừa lúc nàng tới tuổi hưu non. Đã nhiều năm ở chung với vợ chồng thằng con trai lớn mà nàng đã ý nhị gọi là những năm dài đáng quên, người mẹ góa chồng từ hơn ba mươi năm nay thấy cần phải dọn về đây để có một nơi yên tĩnh sống những ngày còn lại.

Bạn ạ, một nơi xa thành phố, xa các trục lộ chánh, nằm gọn trong một cánh rừng thưa với một cái hồ Livingston thiên nhiên rộng lớn, có hơn 80% cư dân là những người hưu trí, thì đích thị nơi đây là nơi yên tĩnh rồi; còn người đồng hương của bạn có sống yên tĩnh hay không, có an hưởng tuổi vàng của mình không thì... mời bạn hãy nghe hết câu chuyện này để mà thẩm định.

Đến đây thì chắc bạn đã biết câu chuyện của tôi và bà Phương đã đi đến đâu rồi. Phải, chúng tôi đã bắt đầu một chuyện tình. Chuyện tình này không biết nó rớt vào đâu: Tình vợ chồng? Tình bạn đường? Tình già? Cho tới nay chúng tôi cũng không mấy quan tâm. Mà có cần không để quan tâm khi một mối tình đã thật sự có mặt, một hạnh phúc với đầy những niềm vui đang có mặt? Bà Phương rất ít nói và hiểu rất ít những gì tôi muốn nói, nhưng không phải vì vậy mà chúng tôi không hiểu nhau. Ngược lại, chúng tôi hiểu nhau rất nhiều. Nhiều khi ngôn ngữ không đóng vai trò chánh cho sự cảm thông. Có người nói một khi mà người ta rất thương yêu nhau và lo lắng cho nhau từng chút một thì sự thông

hiều nhau sẽ đi liền theo đó. Trường hợp của chúng tôi thì đúng y như vậy. Không nói thì bạn cũng biết, chuyện tình của chúng tôi không phải bắt đầu bằng tiếng sét, tiếng sấm, hay bằng lời ngon tiếng ngọt nào hết; nàng 62, chàng 66 thì đã qua rồi những thứ ấy; mà nó đã bắt đầu bằng sự lo lắng của chúng tôi dành cho nhau. Những tháng đầu khi mới quen nhau, chúng tôi đã thật sự tương kính như đôi bạn già tri kỷ. Mỗi sáng đúng 6 giờ tôi đã đến trước nhà bà Phương cùng bà đi đến công viên gần đó để đi bộ. Đi sớm để tránh nắng. Trước kia khi chưa có ông hộ pháp là tôi làm bảo vệ thì bà Phương đi bộ rất trễ, chờ khi có nhiều người nơi công viên, cho an toàn. Còn tôi thì thú thật với bạn, trước khi gặp bà Phương tôi không có thói quen đi bộ. Trời hè nắng sớm mà đi chỉ mấy vòng thôi đã thấy khó ra mồ hôi. Ngày đông tháng giá, khăn áo giầy vớ mũ nón nặng nề, đi chưa tới góc đường đã nhảy mũi khi khịt. Mấy cái đó tôi sợ lắm. Nằm khoèo đắp chăn ngủ cho sưởi, nướng cho đủ. Nhưng, như bạn biết rồi đó, trên đời có những cái còn sưởi hơn ngủ, phải vậy hông, ông bạn trẻ? Ai bảo walking là khổ? Walking với nàng sưởi lắm chứ!!! Quen nhau gần bốn tháng như vậy mà mỗi chúng tôi không ai bước qua khỏi khung cửa nhà của mỗi người. Đi ba đồng bảy đổi mỗi ngày một tiếng đồng hồ rồi bà mở cửa vào nhà mình, còn tôi thẳng bước về nhà tôi. Sau này tôi mới biết, theo tập tục của dân tộc bà, lúc ấy tình thân của chúng tôi chưa đến độ để người đàn bà góa chồng mời một ông độc thân vào nhà, dù chỉ để mời một ly nước mát. Nhưng có một hôm thì nàng đã trải qua những đêm dài với chàng! Nghe có vẻ hấp dẫn và rùng rợn quá bạn nhĩ? Hấp dẫn thì không có đâu, mà rùng rợn thì có. Trở về từ cõi chết dù chưa thấy cảnh hãi hùng của địa ngục a tỳ thì khi sống lại cũng thấy tóc gáy của mình còn dựng ngược! Hôm ấy khi tôi mở mắt thì đã thấy người đàn bà ngồi trước mặt mình; hình ảnh rất nhạt nhòa nhưng tôi cũng biết ngay đó là bà Phương. Tôi đã bất tỉnh hơn mười tiếng đồng hồ sau khi bị đụng xe trong lúc nhào người đẩy bà Phương vào lề. Người thân duy nhất ở bên cạnh tôi tại bệnh viện suốt đêm hôm đó là bà Phương. Cả một tuần sau cũng vậy. Người ta nói đủ thứ về tôi, nào là anh hùng, nào là quên mình để cứu người. Tôi thấy những điều này sai hết. Trong lúc một thân người cứ băng qua lộ, không hề để ý tới cái xe chẳng những không giảm mà còn có vẻ như tăng tốc độ, thì tôi còn giây phút nào nữa mà nghĩ với ngại, anh hùng với tiểu nhân. Nằm tại bệnh viện một tuần thì tôi về nhà với hai ống chân bó bột. Bà Phương vẫn là người giúp tôi nhiều nhất. Đến giai đoạn này thì dù không nói chắc bạn cũng biết là bà Phương đã lọt vào phía trong của cánh cửa nhà tôi rồi. Và tôi, dù đang bệnh, vẫn còn đủ sáng suốt để hiểu rằng tình bạn bấy lâu nay của chúng tôi đang bước sang một ngã rẽ. Tôi cũng mang máng thấy rằng cái tập tục gọi là tiết phụ gặp hoàn cảnh này đã thay đổi vài góc độ cho hợp tình hợp lý. Cái tình, cái lý ở đây thì đã khá rõ ràng: Chúng tôi chắc đã thương yêu nhau từ hồi nào rồi, nay thấy tôi bệnh hoạn, một thân một mình, chẳng lẽ thương nhau mà làm ngơ sao. Tôi đâu có ngờ người đàn bà nhỏ nhoi ốm yếu, tuổi trên lục tuần mà sức chịu đựng như một người khổng lồ. Tôi không có nói ngoa đâu. Đỡ đàn, chăm nom từng miếng ăn, từng viên thuốc, từng ly nước...bà Phương làm còn chuyên nghiệp hơn một y tá

chánh công, cả đêm lẫn ngày. Đặc biệt những chén cháo thịt băm nấu với gừng, tiêu và hành lá làm cho cơn sốt của tôi tan mau; còn những bữa cơm rau đậu, ngon mà đơn giản, ít dầu mỡ làm nhẹ bụng và ngủ ngon. Sự có mặt của nàng với những chăm sóc chu đáo, không nề khó, với dáng vẻ dịu dàng, cử chỉ chừng mực làm cho thế giới quanh tôi sáng lóng lánh như có nạm vàng dát bạc. Khi nàng chuyện trò với con cháu, hay nói điện thoại với người thân quen bằng những lời lẽ nhỏ nhẹ, lên bổng xuống trầm, tôi nghe như có tiếng chim hót trong nhà. Có lẽ nhờ vậy mà tôi bình phục nhanh. Không biết tôi có nên nói với bạn là tình yêu đã làm cho tôi có thêm sức lực và thêm niềm vui để sớm vượt qua cơn bệnh?

Tình yêu đã thật sự có mặt giữa hai chúng tôi. Tôi coi đó như là một niềm vui và một hạnh phúc mà tôi đã chờ đợi từ lâu. Nhưng đối với riêng nàng Phương của tôi thì đó không phải là chuyện dễ. Bạn hãy nghĩ xem một người đàn bà Á Đông đã có hơn ba thập niên thủ tiết nuôi con, nay ở cái tuổi gần đất xa trời lại đi thêm bước nữa với một người khác chủng tộc đâu phải là chuyện dễ tính toán. Tôi biết người đầu tiên mà bà Phương phải đối diện là tập quán phong tục của đất nước bà, người kế tiếp là chính bà, rồi tới các con trong một buổi họp gia đình, chín người mười ý.

Cảm ơn Trời đất mọi chuyện đều trôi chảy để từ cái ngày bà Phương bán căn nhà dọn về nhà chồng thì căn nhà tôi đã sống từ thuở thiếu thời bỗng trở thành một mái ấm. Hết rồi cái thời tối ám, âm u, bữa bãi của căn nhà. Hết rồi cái thời người đàn ông ra vào một mình một bóng, sống ngày nay mà chẳng có một tính toán gì cho ngày mai. Sống chung với nhau suốt thời gian qua tôi thấy mình có một đời sống hoàn toàn khác trước. Một người đàn ông độc thân làm sao tránh khỏi những tật xấu. Những đêm cuối tuần khuya lơ ở các quán rượu đã mất đi. Mỗi ngày một bao thuốc lá đã thành dĩ vãng. Tánh bữa bãi, hoang phí không cánh mà bay đi đâu mất tiêu. Những viên thuốc cao máu, cao mỡ trước đây thì bữa đực bữa cái, nay thì người nội tướng của tôi nhắc nhở hàng ngày. Nhiều khi có cả viên thuốc và ly nước trước mặt. Đi tiệc tùng mà nàng của tui cũng không quên lặn theo mấy viên Glucotrol ! Còn ba cái thứ Coke, Sprite hay Cake thì ...cái thằng tui chớ có dại mà lăm le trước đôi mắt của nàng. Chuyện ăn uống của tôi cũng bị kiêng cử tối đa. Nhiều khi vui bữa với bạn bè dùng nhiều thịt, nhiều bơ thì liền bị nhắc khéo. Tự nhiên mà cái bắp vế nhói đau thì biết mình phải làm gì rồi; không cần đợi cái thứ hai đau hơn. Nói chung thì sức khỏe của tôi được vợ nhà chăm sóc tối đa, làm tôi có ý nghĩ chắc đời trước tôi đã yêu một bác sĩ mà không thành, nay thì...ồ là la...toại nguyện! Toại nguyện rồi bà con ơi ! Còn hơn trúng số độc đắc mấy trăm triệu!

Hình như bạn cho là tôi quá nhờ vả vào vợ mình? Bạn này hơi kỳ đó đa ! Vợ mình mình nhờ chớ nhờ vợ người hàng xóm sao mà sợ ! Hi hi ! Giỡn với bạn cho vui vậy thôi chớ bây giờ chúng tôi chỉ có nhau thôi, chun cẳng lão hóa rồi, không tựa vào nhau thì làm sao mà đứng vững? Trước hết tôi là vệ sĩ trung thành nhứt của nàng. Nàng đi bộ mỗi sáng, nàng đi chợ búa, nàng dạo bờ hồ, nàng đi câu: Dạ bằm nàng, có hạ tướng. Lâu lâu nhớ cháu nội dưới phố xa,

muốn đi thăm ? Có gã lái xé vô cùng tận tụy này. Ồ ! vô xe bị xẹp rồi hả ? Có qua đây cung. Cái máy xe kêu khục khặc hay tới ngày thay dầu mỡ: Có tui đây mình ơi ! Có một chuyện thuộc loại phòng the nói ra không biết có mang tội công xúc tu sỉ không, đó là chuyện tui đấm bóp nàng hầu như thường xuyên. Có đôi bàn tay hộ pháp bây giờ mới thấy ích lợi ! Bạn thử nghĩ nếu nàng cứ mang bo bo cái tiết phụ khả phong của nàng thì chuyện này ai mó tay vào được, họa chăng là vài năm một lần khi nàng dành dụm tí tiền sang quê hương của chàng Yao Ming làm mấy phũa mát-say mát-xiết cho đỡ ghiền.

Nói như vậy thì có thể bạn cho là chưa đủ hết đâu, phải không? Còn đời sống tình cảm với nhau nữa chứ ! Chuyện này mà nói ra thì có khi là thừa. Nghe tôi thao thao bất tuyệt từ nãy giờ bạn đã hiểu rồi mà. Chỉ vấn tắt với bạn là chúng tôi tự thấy mình là đôi uyên ương hạnh phúc nhất trên trần đời. Phát ngôn như vậy nếu có ai thừa thì chúng tôi vác chiếu đi hầu 3 tòa quan lớn.

Thương yêu, nhường nhịn, giúp đỡ, chăm sóc, giữ gìn, quý trọng nhau ...thì bạn thử cho tôi một chữ gì khác ngoài chữ Hạnh Phúc đi, có được không?

Tới đây thì chắc bạn đồng ý với tôi là hôn nhân dù là dị chủng hay đồng chủng mà thiếu những cái trên đây thì Hạnh Phúc sẽ không bao giờ có mặt. Vậy thì đặt ra là “Đồng”, là “Dị” làm chi rắc rối cho cuộc đời vốn đã có quá nhiều cái rắc rối. Cho nên ngôn ngữ bất đồng cũng không phải là cái làm cho thiếu Hạnh Phúc. Hơn một năm rồi vợ tôi có học thêm được một chữ Anh, chữ Mỹ nào đâu mà Hạnh Phúc thì cứ theo năm tháng mà tăng hoài.

Là Pung, là Chặt... hay là gì đi nữa thì...thưa bạn, xin cho phép tôi nói với cái “House” của tôi: “Honey, I love you!”

Trần Bang Thạch